

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

29. marts 2017*

»Præjudiciel forelæggelse — associeringsaftale mellem Den Europæiske Union og Tyrkiet — afgørelse nr. 1/80 — artikel 13 — standstill-klausul — opholdsret for familiemedlemmer til en tyrkisk arbejdstager, der har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat — om der foreligger et tvingende alment hensyn, der kan begrunde nye begrænsninger — effektiv styring af migrationsstrømme — pligt for tredjelandstatsborgere under 16 år til at have en opholdstilladelse — forholdsmæssighed«

I sag C-652/15,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Verwaltungsgericht Darmstadt (forvaltningsdomstolen i Darmstadt, Tyskland) ved afgørelse af 1. december 2015, indgået til Domstolen den 7. december 2015, i sagen:

Furkan Tekdemir, retligt repræsenteret ved Derya Tekdemir og Nedim Tekdemir,

mod

Kreis Bergstraße,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), og dommerne J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C.G. Fernlund og S. Rodin,

generaladvokat: P. Mengozzi

justitssekretær: fuldmægtig M. Aleksejev,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 13. oktober 2016,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Furkan Tekdemir, retligt repræsenteret ved Derya Tekdemir og Nedim Tekdemir, ved Rechtsanwalt R. Gutmann
- den tyske regering ved T. Henze og J. Möller, som befuldmægtigede
- den østrigske regering ved G. Hesse, som befuldmægtiget

* * Processprog: tysk.

— Europa-Kommissionen ved D. Martin og T. Maxian Rusche, som befuldmægtigede,
og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. december 2016,
afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen, der er knyttet til aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, som blev undertegnet den 12. september 1963 i Ankara dels af Republikken Tyrkiet, dels af EØF's medlemsstater og Fællesskabet, og som blev indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963 (Samling af Aftaler indgået af De Europæiske Fællesskaber, bind 3, s. 541, herefter »associeringsaftalen«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Furkan Tekdemir (herefter også »barnet«), retligt repræsenteret ved sine forældre, Derya Tekdemir og Nedim Tekdemir, og Kreis Bergstraße (udlændingemyndigheden, Tyskland) vedrørende sidstnævntes afslag på Furkan Tekdemirs ansøgning om meddelelse af opholdstilladelse i Tyskland.

Retsforskrifter

EU-retten

Associeringsaftalen

- 3 Det fremgår af associeringsaftalens artikel 2, stk. 1, at denne har til formål at fremme en stadig og afbalanceret styrkelse af de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem de kontraherende parter under fuldt hensyn til nødvendigheden af at sikre en hurtigere udvikling af Tyrkiets økonomi og en højnelse af beskæftigelsesniveauet og livsvilkårene for det tyrkiske folk.
- 4 I henhold til associeringsaftalens artikel 12 enes »de kontraherende parter [...] om, på grundlag af artikel [45 TEUF], [46 TEUF] og [47 TEUF], gradvist indbyrdes at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed«.

Afgørelse nr. 1/80

- 5 Artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 bestemmer:
»Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet må ikke indføre nye begrænsninger for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der på nævnte landes områder har opnået opholds- og arbejdstilladelse i henhold til gældende lovgivning.«
- 6 Artikel 14 i afgørelse nr. 1/80 bestemmer følgende:
»1. Bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse med forbehold af begrænsninger begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed.

2. De berører ikke sådanne rettigheder og forpligtelser, som følger af nationale lovgivninger eller bilaterale aftaler mellem Tyrkiet og Fællesskabets medlemsstater, for så vidt disse fastsætter en gunstigere ordning for deres statsborgere.«

Tysk ret

- 7 § 4 i Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (lov om ophold, beskæftigelse og integration af udlændinge på Forbundsrepublikkens område) af 30. juli 2004 (BGB1. 2004, s. 1950) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »AufenthG«), med overskriften »Pligt til at have en opholdstilladelse« bestemmer:

»(1) Udlændinge skal være i besiddelse af et opholdsdokument for at indrejse og opholde sig på Forbundsrepublikkens område, såfremt andet ikke er bestemt ved EU-retten eller bekendtgørelse, eller der består en opholdsret i henhold til [associerings-]aftalen [...]. Opholdsdokumenter meddeles i form af:

1. visum, jf. § 6, stk. 1, nr. 1), og § 6, stk. 3
2. opholdstilladelse (§ 7)
- 2a. blåt EU-kort (§ 19a)
3. etableringstilladelse (§ 9), eller
4. permanent EU-opholdstilladelse (§ 9a).

[...]

(5) En udlænding, som har opholdsret i henhold til [associeringsaftalen], er forpligtet til at godtgøre opholdsretten ved at være i besiddelse af en opholdstilladelse, forudsat at han ikke er i besiddelse af en etableringstilladelse eller en permanent EU-opholdstilladelse. Opholdstilladelsen meddeles efter ansøgning herom.«

- 8 AufenthG's § 33 med overskriften »Et barns fødsel på Forbundsrepublikkens område« fastsætter:

»Uanset § 5 og § 29, stk. 1, nr. 2, kan en opholdstilladelse meddeles ex officio til et barn, der fødes på Forbundsrepublikkens område, hvis en af forældrene har en opholdstilladelse, en etableringstilladelse eller en permanent EU-opholdstilladelse. Hvis begge forældre eller den forælder, der har den fulde forældremyndighed, på fødselstidspunktet har en opholdstilladelse, en etableringstilladelse eller en permanent EU-opholdstilladelse, meddeles det barn, der er født på Forbundsrepublikkens område, ex officio en opholdstilladelse. Et barn, der er født på Forbundsrepublikkens område, og hvis far eller mor på fødselstidspunktet har et visum eller en ret til ophold, idet de er undtaget fra visumkravet, anses for at have lovligt ophold, indtil visummet eller det lovlige ophold uden visum udløber.«

- 9 AufenthG's § 81 med overskriften »Ansøgning om opholdsbevis« fastsætter:

»(1) Medmindre andet er bestemt, meddeles opholdsbevis kun til en udlænding efter ansøgning herom.

(2) Et opholdsbevis, der [...] kan opnås efter indrejsen på området, skal der ansøges om straks efter ankomsten eller inden for en ved bekendtgørelse fastsat frist. For et barn, der er født på Forbundsrepublikkens område, og som ikke er blevet meddelt et opholdsbevis ex officio, skal ansøgningen indgives inden for en frist på seks måneder efter fødslen.

[...]«

10 § 2 i Ausländergesetz (udlændingeloven) af 28. april 1965 (BGBI. 1965 I, s. 353), der fandt anvendelse på det tidspunkt, hvor afgørelse nr. 1/80 trådte i kraft i Tyskland, fastsatte:

»(1) Udlændinge, som indrejser på det område, hvor denne lov finder anvendelse, og som ønsker at opholde sig dér, skal have en opholdstilladelse. Opholdstilladelse kan meddeles, hvis udlændingens tilstedeværelse ikke bringer Forbundsrepublikken Tysklands interesser i fare.

(2) Udlændinge skal ikke have opholdstilladelse, hvis de

1. ikke er fyldt 16 år

[...]

3. er undtaget i henhold til internationale konventioner.

(3) For at lette udlændinges ophold kan forbundsindenrigsministeren ved bekendtgørelse fastsætte, at andre udlændinge heller ikke skal have en opholdstilladelse.

(4) Forbundsindenrigsministeren kan ved bekendtgørelse fastsætte, at udlændinge, som ikke skal have en opholdstilladelse, skal anmelde deres ophold.«

11 Endelig fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at den administrative myndighed i henhold til denne lovs § 7, stk. 4 og 5, inden for sin skønsbeføjelse kan begrænse varigheden af den opholdstilladelse, der udstedes til en ung udlænding, som på grund af sin alder er undtaget fra pligten til at have en opholdstilladelse.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

12 Barnet Furkan Tekdemir, som er født i Tyskland den 16. juni 2014, er tyrkisk statsborger.

13 Den 1. november 2013 indrejste barnets mor, som også er tyrkisk statsborger, til Tyskland med et Schengenvisum for turister. Den 12. november 2013 indgav hun en ansøgning om asyl til Außenstelle des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge in Gießen (forbundsstyrelsen for migration og flygtninge, kontoret i Gießen, Tyskland). Denne sag var stadig under behandling på datoen for forelæggelsesafgørelsen. Barnets mor har ikke et opholdsbevis, men hun har opholdsret i sin egenskab af asylansøger.

14 Den 13. november 2005 indrejste barnets far, der ligeledes er tyrkisk statsborger, til Tyskland. Siden den 1. februar 2009 har han haft forskellige lønnede ansættelsesforhold. Han har haft fuldtidsbeskæftigelse siden den 1. marts 2014.

15 Den 21. april 2008 fik barnets far for første gang en tidsbegrænset opholdstilladelse af humanitære grunde, som løbende blev forlænget indtil den 30. oktober 2013. Siden den 31. oktober 2013 har han haft en opholdstilladelse i henhold til AufenthG's § 4, stk. 5, der var gyldig indtil den 6. oktober 2016.

- 16 Den 23. september 2015 indgik barnets forældre ægteskab. Indtil da udøvede de fælles forældremyndighed over sagsøgeren i hovedsagen.
- 17 Den 10. juli 2014 søgte barnet, hvis lovlige ophold i Tyskland i seks måneder efter sin fødsel var blevet fastslået af den forelæggende ret, om meddelelse af opholdstilladelse i henhold til AufenthG's § 33.
- 18 Ved afgørelse af 27. juli 2015 gav Kreis Bergstraße afslag på denne ansøgning. Som begrundelse anførte denne bl.a., at den kompetente myndighed har en skønsmargen med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der skal meddeles opholdstilladelse, og at den i det foreliggende tilfælde var af den opfattelse, at der ikke var grund til at gøre brug af denne skønsmargen til fordel for barnet. Kreis Bergstraße anførte således, at det ikke var uacceptabelt at kræve, at barnet efterfølgende gennemførte en visumprocedure, også selv om denne uundgåeligt ville medføre, at barnet og hans mor i det mindste midlertidigt måtte adskilles fra faren, henholdsvis ægtemanden. Kreis Bergstraße anførte desuden, at det ikke var urimeligt at henvise barnets far til at fortsætte det familiære og ægteskabelige samliv med sin søn og hustru i Tyrkiet, da han ikke var anerkendt som asylberettiget eller flygtning, og da han, ligesom sin søn og hustru, havde tyrkisk statsborgerskab. Endelig anførte Kreis Bergstraße, at barnet kunne opholde sig i Tyskland, så længe hans mors asylsag var under behandling.
- 19 Barnet, repræsenteret af sine forældre, har indbragt denne afgørelse for den forelæggende ret.
- 20 Den forelæggende ret har anført, at pligten for tredjelandstatsborgere under 16 år til at have en opholdstilladelse udgør en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80.
- 21 Da en sådan pligt forfølger målsætningen om en effektiv styring af migrationsstrømme, ønsker den forelæggende ret imidlertid afklaret, om dette mål udgør et tvingende alment hensyn, der gør det muligt at begrunde en sådan begrænsning, og i bekræftende fald, hvilke kvalitative krav der da skal stilles til et tvingende alment hensyn i relation til dette mål.
- 22 Af disse grunde har Verwaltungsgericht Darmstadt (forvaltningsdomstolen i Darmstadt, Tyskland) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er målsætningen om en effektiv styring af migrationsstrømme et tvingende alment hensyn, som er egnet til at nægte en på Forbundsrepublikkens område født tyrkisk statsborger den dispensation fra kravet om opholdstilladelse, som han er berettiget til på grundlag af standstill-klausulen i artikel 13 i [afgørelse nr. 1/80]?
- 2) Såfremt [Domstolen] besvarer dette spørgsmål bekræftende[,] [h]vilke kvalitative krav skal der [da] stilles til et »tvingende alment hensyn« for så vidt angår målsætningen om en effektiv styring af migrationsstrømme?»

Om de præjudicielle spørgsmål

- 23 Den forelæggende ret ønsker med sine spørgsmål, der skal behandles samlet, nærmere bestemt oplyst, om artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at målet om en effektiv styring af migrationsstrømme udgør et tvingende alment hensyn, der kan begrunde en national foranstaltning, som er indført efter denne afgørelses ikrafttræden i den omhandlede medlemsstat, og som pålægger tredjelandstatsborgere under 16 år en pligt til at have en opholdstilladelse for at indrejse og opholde sig i denne medlemsstat, og i bekræftende fald, om en sådan foranstaltning er forholdsmæssig i forhold til det tilstræbte mål.
- 24 Med henblik på at besvare de spørgsmål, som den forelæggende ret har stillet, skal det for det første efterprøves, om den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning udgør en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80, således som den forelæggende ret har anført.

- 25 I denne henseende bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at standstill-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 generelt forbyder indførelse af enhver ny national foranstaltning, som har til formål eller følge, at en tyrkisk statsborgers udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed på det nationale område underkastes betingelser, som er mere restriktive end dem, der fandt anvendelse på ham, da nævnte afgørelse trådte i kraft i forhold til den pågældende medlemsstat (dom af 7.11.2013, Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 26 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at tredjelandsstatsborgere, herunder personer, der er under 16 år, i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse på omstændighederne i hovedsagen, har pligt til at have en opholdstilladelse for at indrejse og opholde sig i Tyskland. Imidlertid kan den kompetente myndighed ex officio meddele opholdstilladelse til tredjelandsstatsborgere, der er børn, og som er født i denne medlemsstat, hvis en af forældrene har opholdstilladelse i Tyskland, ligesom det er tilfældet for barnet i denne sag.
- 27 Det fremgår desuden af forelæggelsesafgørelsen, at tredjelandsstatsborgere under 16 år i henhold til den nationale lovgivning, der fandt anvendelse på datoen for afgørelse nr. 1/80's ikrafttræden i Tyskland, var fritaget for pligten til at have en opholdstilladelse for at indrejse og opholde sig i denne medlemsstat. På grundlag af denne fritagelse havde disse mindreårige børn en opholdsret og var således sidestillet med tredjelandsstatsborgere, der havde en opholdstilladelse. Den administrative myndighed kunne ikke desto mindre under udøvelsen af sin skønsbeføjelse efterfølgende tidsmæssigt begrænse den opholdsret, der således tilkom disse mindreårige børn.
- 28 Efter at have sammenholdt den nationale lovgivning, der var gældende på tidspunktet for afgørelse nr. 1/80's ikrafttræden og den i hovedsagen omhandlede lovgivning, har den forelæggende ret konstateret, uden at blive modsagt af den tyske regering på dette punkt, at de i sidstnævnte lovgivning fastsatte betingelser for at indrejse og opholde sig i Tyskland som tredjelandsstatsborger under 16 år er strengere end dem, der er fastsat i den førstnævnte lovgivning.
- 29 Den forelæggende ret har desuden anført, at selv om den i hovedsagen omhandlede lovgivning ikke specifikt regulerer familiesammenføring, kan den dog have en betydning for familiesammenføringen for en tyrkisk arbejdstager, såsom Furkan Tekdimirs far, når anvendelsen af denne lovgivning ligesom i det foreliggende tilfælde gør en sådan familiesammenføring vanskeligere. Denne konstatering har den tyske regering heller ikke bestridt.
- 30 Herefter må der tages udgangspunkt i, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning har skærpet betingelserne for familiesammenføring for tyrkiske arbejdstagere, såsom Furkan Tekdimirs far, i forhold til betingelserne på datoen for afgørelse nr. 1/80's ikrafttræden i Tyskland.
- 31 I denne sammenhæng bemærkes, at en national lovgivning, der skærper betingelserne for familiesammenføring for tyrkiske arbejdstagere, der er lovligt bosiddende i den pågældende medlemsstat, i forhold til de betingelser, der fandt anvendelse, da afgørelse nr. 1/80 trådte i kraft i denne medlemsstat, udgør en ny begrænsning som omhandlet i afgørelsens artikel 13 for de nævnte tyrkiske arbejdstageres udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed i den nævnte medlemsstat (jf. i denne retning dom af 12.4.2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, præmis 50).
- 32 Den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning udgør derfor en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80.
- 33 I denne forbindelse har Domstolen allerede fastslået, at en begrænsning, som har til formål eller følge at undergive en tyrkisk statsborgers udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed på det nationale område mere restriktive betingelser end dem, der var gældende på datoen for afgørelse nr. 1/80's ikrafttræden, er forbudt, medmindre den henhører under de begrænsninger, der er fastsat i denne afgørelses artikel 14, eller hvis den er begrundet i et tvingende alment hensyn og er egnet til at

sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet (dom af 12.4.2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

- 34 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning ikke er omfattet af de begrænsninger, der er nævnt i artikel 14 i afgørelse nr. 1/80, eftersom denne lovgivning, således som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen og den tyske regerings indlæg, tilstræber et mål om en effektiv styring af migrationsstrømme.
- 35 Derfor skal det, for det andet, efterprøves, om en effektiv styring af migrationsstrømme udgør et tvingende alment hensyn, der gør det muligt at begrunde en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80, således som den tyske regering har anført.
- 36 I denne forbindelse skal der henvises til den betydning, som EU-retten tillægger målet om en effektiv styring af migrationsstrømme, således som det fremgår af artikel 79, stk. 1, TEUF, der udtrykkeligt nævner dette mål blandt de formål, der tilstræbes med den fælles indvandringspolitik, som Den Europæiske Union har opstillet.
- 37 I øvrigt kan det konstateres, at dette mål hverken er i strid med de målsætninger, der er fastsat i associeringsaftalens artikel 2, stk. 1, eller med dem, der er omhandlet i betragtningerne til afgørelse nr. 1/80.
- 38 Domstolen har desuden anerkendt, at formålet bestående i at forhindre ulovlig indrejse og ulovligt ophold er et tvingende alment hensyn med henblik på artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 (jf. i denne retning dom af 7.11.2013, Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, præmis 41).
- 39 Under disse omstændigheder kan målet om en effektiv styring af migrationsstrømme, således som generaladvokaten har anført i præmis 17 i forslaget til afgørelse, udgøre et tvingende alment hensyn, der kan begrunde en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80.
- 40 For det tredje skal det efterprøves, om den i hovedsagen omhandlede foranstaltning er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte formål og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt med henblik på at nå dette.
- 41 Hvad angår spørgsmålet om denne foranstaltnings egnethed i forhold til det forfulgte formål gør pligten for tredjelandstatsborgere under 16 år til at have en opholdstilladelse for at indrejse og opholde sig i den pågældende medlemsstat det ganske vist muligt at kontrollere, om disse statsborgere har lovligt ophold i denne medlemsstat. For så vidt som den effektive styring af migrationsstrømme kræver, at disse strømme kontrolleres, er en sådan foranstaltning således egnet til at sikre virkeliggørelsen af dette formål. Den kan derfor i princippet begrunde, at der på trods af standstill-klausulen indføres en yderligere begrænsning.
- 42 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt den i hovedsagen omhandlede nationale foranstaltning går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det forfulgte formål, bemærkes, at pligten for tredjelandstatsborgere, herunder dem under 16 år, til at have en opholdstilladelse for at indrejse og opholde sig i Tyskland principielt ikke i sig selv kan anses for uforholdsmæssig i forhold til det tilstræbte mål.
- 43 Proportionalitetsprincippet kræver imidlertid også, at reglerne for gennemførelsen af en sådan forpligtelse ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det tilstræbte mål.
- 44 I denne forbindelse bemærkes, at AufenthG's § 33 giver den kompetente myndighed en vid skønsmargen, når den afgør, om der skal udstedes en opholdstilladelse under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende.

- 45 Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, gav Kreis Bergstraße i den foreliggende sag afslag på ansøgningen om udstedelse af en opholdstilladelse til barnet, idet myndigheden fandt, dels at det ikke var uacceptabelt at kræve, at barnet efterfølgende gennemførte en visumprocedure, også selv om dette uundgåeligt ville medføre, at barnet og hans mor i det mindste midlertidigt måtte adskilles fra faren, henholdsvis ægtemanden, dels at det heller ikke var urimeligt at henvise barnets far til at fortsætte det familiære og ægteskabelige samliv med sin søn og hustru i Tyrkiet.
- 46 Det er således ubestridt, at anvendelsen af den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning på en tyrkisk arbejdstager, såsom Furkan Tekdimirs far, har den konsekvens, at denne må vælge mellem at fortsætte sin lønnede beskæftigelse i Tyskland og få sit familieliv alvorligt forstyrret eller at give afkald på denne beskæftigelse uden nogen garanti for at kunne komme ind på arbejdsmarkedet igen ved hans eventuelle tilbagekomst fra Tyrkiet.
- 47 Den tyske regering har imidlertid præciseret, at national ret på ingen måde udelukker muligheden for, at sagsøgeren i hovedsagen kan blive familiesammenført med sin far, når den fastsætter en pligt til efterfølgende at indlede en visumprocedure, hvorunder det netop kan undersøges, om betingelserne for en sådan familiesammenføring foreligger. Sagsøgeren i hovedsagen skal således fra Tyrkiet indlede en sådan procedure med henblik på at få en opholdstilladelse for at indrejse og opholde sig i Tyskland i henhold til reglerne om familiesammenføring.
- 48 Imidlertid er der ingen oplysninger i de for Domstolen forelagte sagsakter, der gør det muligt at antage, at det, for at kontrollere, om en tredjelandstatsborger under 16 år opholder sig lovligt i den pågældende medlemsstat, og dermed sikre virkeliggørelsen af målet om en effektiv styring af migrationsstrømme, er nødvendigt, at børn, der er tredjelandstatsborgere og født i denne medlemsstat, hvor de har haft lovligt ophold siden deres fødsel, skal rejse til det tredjeland, hvori de er statsborgere, og fra dette tredjeland indlede en procedure, hvorunder sådanne betingelser undersøges.
- 49 Det er i denne forbindelse ikke blevet hævdet, og end mindre fastslået, at det kun er sagsøgeren i hovedsagens afrejse fra Tyskland og den efterfølgende indledning af en visumprocedure, der vil kunne gøre den kompetente myndighed i stand til at vurdere, om han har lovligt ophold i henhold til reglerne om familiesammenføring.
- 50 Tværtimod er der ingen holdepunkter for at antage, at den kompetente myndighed ikke allerede har alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse om sagsøgeren i hovedsagens ret til ophold i Tyskland i henhold til reglerne om familiesammenføring, og at denne undersøgelse ikke vil kunne foretages af den kompetente myndighed inden for rammerne af afgørelsen vedrørende udstedelse af opholdstilladelse i henhold til § 33 i AufenthG, idet de ulemper, som er nævnt i denne doms præmis 46, undgås.
- 51 For så vidt som anvendelsen af den omtvistede nationale lovgivning under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede medfører de konsekvenser, der er beskrevet i denne doms præmis 46, må det antages, at en sådan anvendelse er uforholdsmæssig i forhold til det tilstræbte mål.
- 52 På denne baggrund må det konkluderes, at reglerne for gennemførelsen af pligten til at have en opholdstilladelse for at indrejse og opholde sig i den pågældende medlemsstat over for børn, der er tredjelandstatsborgere og født i den pågældende medlemsstat, og hvis ene forælder er en tyrkisk arbejdstager med opholdstilladelse i denne medlemsstat, såsom sagsøgeren i hovedsagen, med henblik på artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målet om en effektiv styring af migrationsstrømme.
- 53 På grundlag af de ovenstående betragtninger skal den forelæggende rets spørgsmål besvares med, at artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 skal fortolkes således, at målet om en effektiv styring af migrationsstrømme kan udgøre et tvingende alment hensyn, der kan begrunde en national foranstaltning, som er indført efter denne afgørelses ikrafttræden i den pågældende medlemsstat, og

som pålægger tredjelandstatsborgere under 16 år en pligt til at have en opholdstilladelse for at indrejse og opholde sig i denne medlemsstat. En sådan foranstaltning er dog ikke forholdsmæssig i forhold til det tilstræbte mål, såfremt reglerne for dens gennemførelse over for børn, der er tredjelandstatsborgere og født i den pågældende medlemsstat, og hvis ene forælder er en tyrkisk arbejdstager med lovligt ophold i denne medlemsstat, såsom sagsøgeren i hovedsagen, går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

Sagens omkostninger

- ⁵⁴ Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 13 i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen, der er knyttet til aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, som blev undertegnet den 12. september 1963 i Ankara dels af Republikken Tyrkiet, dels af EØF's medlemsstater og Fællesskabet, og som blev indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963, skal fortolkes således, at målet om en effektiv styring af migrationsstrømme kan udgøre et tvingende alment hensyn, der kan begrunde en national foranstaltning, som er indført efter denne afgørelses ikrafttræden i den pågældende medlemsstat, og som pålægger tredjelandstatsborgere under 16 år en pligt til at have en opholdstilladelse for at indrejse og opholde sig i denne medlemsstat.

En sådan foranstaltning er dog ikke forholdsmæssig i forhold til det tilstræbte mål, såfremt reglerne for dens gennemførelse over for børn, der er tredjelandstatsborgere og født i den pågældende medlemsstat, og hvis ene forælder er en tyrkisk arbejdstager med lovligt ophold i denne medlemsstat, såsom sagsøgeren i hovedsagen, går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

Underskrifter